

El Rambo de Sant Hilari

Extrec les dades que em proposo de comentar d'un article de Judit Huerta, publicat al *Diari de Barcelona*. Ja n'havia llegit alguna cosa en altres articles periòdics, però en general donaven escassa importància a la notícia. L'empresa Paintball, SA, d'inspiració nord-americana i importada al nostre país per dos súbdits britànics, ha instal·lat a Sant Hilari Sacalm (Girona) un conjunt dedicat al joc de la guerra. Per 5.000 pesetes per cap, els clients es poden lliurar a l'apassionant esport de la caça d'enemics, i "matarlos", ni que sigui de broma, perquè l'equip que els donen a l'entrada inclou una pistola fabricada amb plàstic, alumini i acer inoxidable. És una eina que dispara bales de pintura mitjançant aire comprimit. L'adversari que rep un impacte de matèria acolorida s'ha de considerar "tocat", o sigui baixa comptada, segons la més pura terminologia bèl·lica. El senyor Orensanz, cap de rela-

cions públiques de la companyia, assegura que no s'hi val, a fer trampa, perquè les infraccions al reglament són castigades amb targeta vermella i expulsió. És un felix símil futbolístic. Tot és seriós, meditat, sotmès a una rígida disciplina. El cost d'accés al recinte (13 Ha) comprèn un àpat a migdia i lliçons prèvies d'estratègia i pràctiques militars. Els jugadors són dividits en dos equips contrincants, amb vestits de camuflatge i ensenyes que els permeten de distingir-se els uns dels altres. Cada grup té un assessor i un àrbitre, encarregats, respectivament, de vetllar per l'eficàcia i la netedat del joc. L'executiu de Paintball, SA, remarca que es tracta d'un esport que causa menys lesions que el tennis o el futbol. Cal suposar que es refereix a lesions físiques,



perquè les mentals poden ser de molta consideració. Si ja hi ha psiquiatres preocupats pel mal que poden fer les màquines deliquir marciàns, esgarrifa pensar en les conseqüències

d'una contesa a mida natural, encara que només es disparen trets de pintura. Però contra persones de carn i ossos... Sobre aquest punt, el senyor Orensanz digué unes paraules amb finalitats tranquil·litzadores: "no es juga a la guerra perquè no es mata ningú. És, més aviat, un joc de supervivència força semblant al de tocar i parar dels nens". I el que pot l'aprensió: jo no acabo de quedar-me del tot tranquil perquè, els nens, cal vigilar-los constantment. I a mesura que es fan grans, ja sabem què passa.

Pere Calders